

РЕШЕНИЕ

№ 5183

гр. София, 09.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **9443** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на “ДЖЕЙ АР ДИ ЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД-гр. С. срещу Решение № РЗМ-5800-859/32-244668/11.08.2025 година на ДИРЕКТОР ТД МИТНИЦА С..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното Решение. Твърди се, че същото е издадено при неправилно приложение на материалния закон и при издаването му са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и в хода на процедурата по последващ контрол, като недопустимо са смесени дави вида договори- посреднически договор и комисионен договор, и административният орган е направил само извадки от договора, без да анализира цялото му съдържание, като от контекста на договора се вадят отделни разпоредби с цел да се промени същността му, като от съдържанието на самия договор е видно, че същият представлява комисионен договор и липсва основание за включване на платените суми по договора като елемент от цената на стоката. Иска се отмяна на Решението и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание- оспорващото дружество-“ДЖЕЙ АР ДИ ЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД редовно и своевременно призовано, се представлява от адвокат Т. редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно основателността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Директор ТД Митница С. редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт С. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско

възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат Т. и моли да бъде редуцирано. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представената по делото писмена защита.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 01.01.2019 година между оспорващото дружество в качеството на получател и Д. Рибкоф И., дружество учредено в съответствие със законите на К. в качеството му на доставчик е сключен Договор за общи административни услуги, включително счетоводно обслужване, услуги за закупуване, логистични / товарни/ услуги , митническа помощ, правни услуги и други услуги по искане на получателя, а получателят поел задължение да заплаща възнаграждение- сума, равна на действителните разходи и разноски, направени от доставчика на услуги, които са обосновано свързани с предоставените услуги.

На 07.07.2022 година в МБ-С.-Запад с код BG 005807 е подадена МД MRN22BG00587167722R6, с която „ Джей АР Ди Ел България“ЕООД декларира за режим допускане за свободно обращение един брой стока в 5 колета „ Тъкани от преди от синтетични нишки-453 метра, ширина 1,32 см., с бруто тегло 75,10 кг., нето тегло 74,10 кг. със страна на изпращане Турция на обща фактурирана стойност 1585,50 USD при обменен курс 1,85898 лева за един щатски долар, с декларирани условия на доставката FOB Ф.– Борд, с местонахождение Б., преференция 400- Мита съгласно разпоредбите на Споразумения за митнически съюз, сключено от Съюза, код по Комбинираната номенклатура 5407 6130 и Т. 540761 30 00 с приложима ставка в Митнически съюз ЕУ- Турция 0%, митническа стойност 3495,04 лева дължими суми 718,57 лева за ДДС.

Със Заповед № 3ТД-5800-535/32-986399/28.08.2024 година Директор ТД Митница С. възложил да бъде извършена проверка в рамките на последващ контрол във връзка с поставянето на стоките под режим „Свободно обращение“ на „ Джей АР Ди Ел България“ ЕООД, определил състава на проверяващия екип- Ц. В. М.- Главен инспектор в Отдел“ Последващ контрол“ и ръководител екип и Л. С. – В.-Старши инспектор в Отдел“Последващ контрол“, определил периода на проверката- 01.09.2021 година-31.07.2024 година включително, срок за завършване на проверката – два календарни месеца, считано от датата на връчване на заповедта и определил 14 дневен срок след приключване на проверката да бъде изготвен писмен констативен доклад.

Заповедта за възлагане е връчена на пълномощник на управителя на оспорващото дружество .

Със Заповед за изменение от 09.11.2024 година Директор ТД Митница С. изменил Заповедта за възлагане на последваща проверка, в частта срок на извършване на проверката – два календарни месеца, да се чете-“ четири календарни месеца“ считано от датата на връчване на заповедта .

Заповедта за изменение е връчена на управителя на оспорващото дружество на дата 22.01.2025 година .

Със Заповед за изменение от 17.12.2024 година Директор ТД Митница- С. изменил Заповедта за възлагане както по отношение на служителите, които следва да извършат проверката,като разширил състава на служителите и добавил Н. Д. Н. на длъжност- Главен инспектор по приходите в АМ и Д. П. А. – на длъжност- Главен инспектор в ТД на АМ и вместо два календарни месеца да се чете“ 6 календарни месеца.

Заповедта за изменение е връчена на 27.01.2025 година на управителя на оспорващото дружество

Със Заповед от 20.02.2025 година Директор ТД Митница С. спрял производството по

извършване на последваща проверка на оспорващото дружество за срок от 30 дни считано от датата на издаване на заповедта.

Последната е връчена на управителя на оспорващото дружество на 05.03.2025 година.

Със Заповед от 26.03.2025 година Директор ТД Митница- С. възобновил производството по извършване на проверка, считано от 22.03.2025 година със срок на завършване 04.04.2025 година и в срок от 14 дни от приключване на проверката да бъде изготвен писмен констативен доклад.

Заповедта е връчена на управителя на оспорващото дружество на дата 04.04.2025 година.

На 04.04.2025 година е проведено заключително обсъждане в присъствието на управителя на оспорващото дружество, като управителят е посочил, че ще представи липсващите документи.

На 11.04.2025 година е депозирано от оспорващото дружество Становище по заключителното обсъждане на резултатите от последващата проверка.

На 25.04.2025 година е изготвен Доклад от извършения последващ контрол, в който са обективирани резултатите от извършения последващ контрол.

Докладът е връчен на управителя на оспорващото дружество на 30.04.2025 година.

На 11.08.2025 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № РЗМ-5800-859/32-244668/11.08.2025 година, с което по МД MR N- 22BG00587167722 R6 /07.07.2022 година поправил Е.Д“ Добавяния и приспадания BGN като добавил код - AL”Непреки и други плащания / чл.70 от Кодекса със стойност 75,48 лева, определил нова митническа стойност за стока № 1 от МД MRN22BG00587167722R6/07.07.2022 година в размер на 3 570,52 лева и поправил ЕАД“ Митническа стойност“ като изключил 3495,04 и вписал 3570,52, определил нова данъчна основа за стока №1 от МД с MRN22BG00587167722R6/07.07.2022 година в размер на 3 668,31 лева и 733,66 лева в размер на дължимите публични държавни вземания за ДДС, определил за заплащане публични държавни вземания за стока №1 от МД с MRN22BG00587167722R6/07.07.2022 година в размер на 15,09 лева за ДДС представляващи разлика между дължимия ДДС и реално платения ДДС ведно с дължимата лихва за забава, считано от 07.07.2022 година до датата на уведомяване с решението .

Решението е връчено на оспорващото дружество.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

По делото бе назначена съдебно- счетоводна експертиза, но поради невнасяне на депозита, същата бе заличена.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Решение № РЗМ-5800-859/32-244668/11.08.2025 година на ДИРЕКТОР ТД МИТНИЦА С.. издадено от компетентен орган-това е Директор ТД Митница С. на когото изрично нормата на

чл.34,ал.1,т.9 от Устройствения правилник е предоставила правото да издава издава индивидуални административни актове в рамките на своите правомощия. В чл. 220 от Закона за митниците е посочено, че всяко лице може да обжалва засягащи го решения на митническите органи по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). Съгласно чл.19 от Закона за митниците Решенията по прилагане на митническото законодателство се издават от директора на Агенция "Митници" или от директорите на териториални дирекции. "[Митнически органи](#)" са длъжностните лица от митническите учреждения, които осъществяват митнически надзор и/или извършват контрол или дейност по разследване по реда на [Наказателно-процесуалния кодекс](#)./§1,т.9 от ДР на ЗМ. В чл.19,ал.7 от ЗМ е доуточнено, че за целите на прилагане на [чл. 29 от Регламент \(ЕС\) № 952/2013](#) решения, взети без предварително заявление, се издават от директора на териториалната дирекция, където са възникнали фактите и обстоятелствата, изискващи вземането на решение, освен ако не е предвидено друго.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства се установява, че лицето Р. В. към датата на издаване на Решението е заемал длъжността- Директор Териториална дирекция Митница С.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма.Решението съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити,с означение на фактическите и правните основания за издаването му и е мотивирано.

При издаването на Решението, ответникът по оспорването е нарушил процесуално правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално- правните разпоредби.

От самото Решение видно, че то е издадено при извършена последваща проверка, чиято правна уредба се съдържа в нормата на чл.84 от Закона за митниците, според която за целите на прилагане на [чл. 48 от Регламент \(ЕС\) № 952/2013](#) след вдигане на стоките митническите органи имат право да извършат последващ контрол чрез проверка на точността и пълнотата на информацията в декларациите и на придружаващите документи, счетоводната отчетност на декларатора и други видове отчетност, свързани с операции със съответните стоки или с предварителни или последващи търговски операции, включващи съответните стоки, като проверката по ал. 1, т. 2 се извършва по реда на [чл. 84а](#) и [84м](#). В чл. 84а. от ЗМ е посочено, че последващ контрол на декларирането се извършва на всички лица, които упражняват или са свързани с дейност, контролът върху която е възложен на митническите органи със закон. При последващия контрол се извършва проверка за законосъобразността на действията на проверяваното лице при прилагането на съответните режими, процедури и мерки на търговската политика, както и за изпълнение на задълженията му за заплащане на публичните държавни вземания, събирани от митническите органи. Митническите органи са длъжни да установяват безпристрастно фактите и обстоятелствата по ал. 2 както във вреда, така и в полза на проверяваното лице. В хода на проверката проверяваното лице има право да получава сведения за установените факти и обстоятелства, доколкото това няма да затрудни извършването ѝ.Проверката обхваща стоките, складовите наличности, счетоводните записи, търговската, счетоводната и друга документация на проверяваното лице, която е от значение за конкретния случай. Митническите органи са длъжни да разясняват на проверяваното лице и на другите участници в производствата по този закон техните процесуални права, предвидени в [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#), съответно [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и да осигуряват възможност за упражняването им.

В чл. 84б от ЗМ в редакцията, действаща към момента на извършването на последващата проверка е доуточнено, че последващият контрол се осъществява от митнически служители в

специализирани звена за последващ контрол в Централното митническо управление и в териториалните митнически управления. Компетентността на звеното за последващ контрол се определя по адреса на управление, съответно по постоянния адрес на проверяваното лице. Компетентността на звеното за последващ контрол в Централното митническо управление е национална. При необходимост да се установят факти и обстоятелства, свързани с дейността на проверяваното лице, на негово поделение, обект, дейност или имущество, които се намират в обхвата на компетентност на друго звено за последващ контрол, директорът на Агенция "Митници" може да разреши извършване на цялата проверка или на отделни действия от това звено за последващ контрол. При необходимост от специфични знания и квалификация в проверката могат да участват и други митнически служители, които ги притежават, или от тях може да се изискват експертни становища. По аргумент от чл.84в от ЗМ проверката в рамките на последващия контрол се извършва въз основа на заповед за възлагане, която се издава от Директора на Агенция "Митници" или от оправомощени от него длъжностни лица от Агенция "Митници" и от директор на териториален истребител – аргументът от нормата на чл.84в,ал.1,т.2 от ЗМ. Заповедта по ал. 1 се издава в писмена форма и съдържа- правните и фактическите основания за извършване на проверката, имената и длъжността на митническите служители, които ще извършват проверката, данни за проверяваното лице,проверявания период, обхвата на проверката,срока за извършване на проверката. Заповедта по ал. 1 се връчва на проверяваното лице от митническите органи, като проверяваното лице може да бъде уведомено предварително за началото на проверката, ако с това не се застрашава целта ѝ. Заповедта по ал. 1 може да бъде изменяна с нова мотивирана заповед от органа, възложил проверката. Изменението се смята за извършено от датата на издаване на новата заповед, която се връчва на проверяваното лице. Срокът за извършване на проверката в рамките на последващия контрол не може да бъде по-дълъг от два месеца считано от датата на връчване на заповедта. При обоснована необходимост срокът по ал. 6 може да бъде продължен с не повече от 4 месеца с нова мотивирана заповед от органа, възложил проверката. Заповедите за възлагане, изменение, спиране и възобновяване на проверката не подлежат на обжалване. В чл.84г от ЗМ е доуточнено, че проверяваното лице е длъжно да оказва съдействие на митническите органи при изясняването на факти и обстоятелства, които са от значение за проверката. По силата на 84л от ЗМ,проверката в рамките на последващия контрол приключва с констативен доклад, който се изготвя не по-късно от 14 дни след изтичането на срока по чл. 84в, ал. 3, т. 6. Писменият констативен доклад съдържа- номер и дата, имената и длъжността на митническите служители, извършили проверката, фактическите и правните основания за проверката, данни за проверяваното лице,обхвата на проверката, извършените действия и установените факти и обстоятелства, направените констатации, предприетите мерки за обезпечаване на доказателствата и на публичните държавни вземания,предложения за определяне размера на митата и другите публични държавни вземания и за образуване на административнонаказателно производство, опис на приложените доказателства, подписи на митническите служители, съставили доклада, и на ръководителя на съответното звено за последващ контрол. Приложените към доклада доказателства са неразделна част от него. Оригиналите на събраните писмени доказателства се прилагат към екземпляра от доклада, предназначен за митническия орган, възложил проверката, а заверени копия от тях с изключение на предоставените доказателства от проверяваното лице, се прилагат към екземпляра, предназначен за лицето. Фактическите констатации в доклада трябва да бъдат подкрепени с доказателства и се смятат за истински до доказване на противното. В 7-дневен срок от съставянето му докладът за проверката и доказателствата, приложени към него, се връчват на проверяваното лице срещу подпис и се предават на органа, възложил проверката, за последващи действия.

С първоначалната заповед за възлагане на проверка по реда на чл.84 от ЗМ е определен срок

за завършването и- два месеца, считано от датата на връчване на заповедта, а митнически служител предвид необходимостта от удължаване срока с още два месеца депозирал Докладна записка, с която обосновал необходимостта от удължаване на срока, но вместо да спази разпоредбите на ЗМ в частност нормите на чл.84к и сл. от ЗМ- като издаде нова Заповед за удължаване на срока с два месеца, ответникът по оспорването издал заповед, с която изменил заповедта за възлагане, като посочил, че срокът следва да се чете 4 месеца/ което е недопустимо, защото не се касае за фактическа грешка, за да посочи срокът да се чете четири календарни месеца, а за порок във формата. Наред с това последващото изменение на Заповедта за възлагане и на практика удължаването с още два месеца и промяната в състава на проверяващия екип също е извършено без да са налице основанията за ЯФГ, като извършената промяна в посока вместо 4 календарни месеца да се чете 6 календарни месеца представлява едно недопустимо изменение, като при първоначалната заповед ясно е посочена волята на органа относно срока, в който следва да завърши проверката – два месеца, считано от датата на връчване на заповедта, както и промяната в състава на проверяващия екип съчетано под формата на ЯФГ е недопустимо. В нормата на чл. 62, ал. 2 АПК е посочено, че очевидни фактически грешки, допуснати в административния акт се проправят от органа, който го е издал и след изтичане на срока на обжалване и от анализа на правната норма е видно, че законодателят е предоставил право на административния орган да поправи допуснатата от него очевидна фактическа грешка при издаване на административния акт, независимо от това дали същият е влязъл в сила или не и без да го обвързва със срокове. Очевидна фактическа грешка по смисъла на чл. 62, ал. 2 от АПК е несъответствие между действителната воля на административния орган и нейното изразяване, като целта на поправката на очевидната фактическа грешка е разкриването на вече формираната действителна воля, а не промяната на фактическите и/или правните изводи на издателя на акта. В тази връзка следва да се има предвид, че ако пък волята е формирана неправилно, тя не може да бъде заместена под формата на поправка на очевидна фактическа грешка.

По смисъла на чл. 62, ал. 2 от АПК, очевидната фактическа грешка представлява пропуск или грешно отразяване от технически характер, които могат да бъдат установени от всички останали доказателства по делото, като при отстраняването ѝ актът, с който се отстранява грешката и предишния акт, не могат да си противоречат и да пораждаат различни по своето съдържание правни последици. Актът за поправка на очевидна фактическа грешка е акцесорен спрямо поправяния акт, с него е недопустимо да се изменя съдържанието му и да се засягат правата и задълженията на страните по същия. В случая не е налице хипотезата на чл. 62, ал. 2 от АПК, доколкото от твърдените Заповеди е видно, че волята на административния орган е била ясно изразена, но очевидно формирана неправилно и същата не може да бъде заместена под формата на поправка на очевидна фактическа грешка, какъвто опит е направен с процесните заповеди за изменение и незаконосъобразно по реда на поправката на очевидна фактическа грешка е подменена първоначалната, действителната воля на административния орган, като това, че административният орган е формирал при издаването на първоначалния си акт воля, която евентуално не съответства на обективната действителност, не представлява явна/очевидна фактическа грешка по смисъла на чл. 62, ал. 2 от АПК.

В разпоредбата на чл. 70 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. е установен общият принцип за определяне на митническата стойност въз основа на договорната стойност, т.е. действително заплатената или подлежащата на плащане цена на стоките при продажбата им и за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза. Съгласно чл. 140 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 2015/2447 за определяне на подробни правила за прилагането на някои разпоредби на Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Съюза, когато митническите органи имат основателни съмнения дали декларираната договорна стойност представлява общата платена или подлежаща на плащане сума, посочена в чл. 70, § 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 година, те могат да поискат от декларатора да предостави допълнителна информация и ако съмненията им не отпаднат,

митническите органи могат да решат, че стойността на стоките не може да се определи по реда на чл. 70, § 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. При формиран извод, че стойността на внесената стока не може да се определи въз основа на общия принцип за определяне на митническа стойност по чл. 70, §1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., то тази стойност се определя въз основа на предвидените в чл. 74 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. вторични методи. В този случай се прилагат последователно букви от а) до г) от § 2 на чл. 74 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., докато се стигне до първата от тези букви, по която може да се определи митническата стойност на стоките. В разпоредбата на чл. 74, §3 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., във вр. с чл. 144 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 2015/2447, е предвидено, в случай че не е възможно стойността да се определи по основния метод или по предвидените вторични методи в чл. 74, §2 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., същата да бъде определена като се използва разумна гъвкавост при прилагането на методите, предвидени в член 70 и член 74, параграф 2 от Кодекса. По същество методът посочен в чл. 74, §3 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. се прилага след изчерпване на всички възможности, посочени в чл. 70 или чл. 74, §2 от Регламента. Така предвидените вторични методи, в това число и резервният метод, се прилагат субсидиарно, както по отношение на общия принцип за определяне на митническа стойност по чл. 70 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., така и помежду си, т.е. всеки един метод може да бъде приложен само след изчерпване на възможността да бъде приложен предходния.

Цитираните разпоредби сочат, че за изменение на митническата стойност на внесена стока, митническите органи най-напред следва да обосноват и докажат наличието на основателни съмнения, че декларираната стойност не съответства на действително платената или подлежаща на плащане стойност за стоките. Тези основателни съмнения подлежат на установяване и преценка във всеки отделен случай, съобразно установените факти и обстоятелства, като митническите органи носят тежестта за доказване на тези съмнения. В тази връзка, съмненията в действителността на декларираната митническа стойност следва да са надлежно мотивирани и обосновани със съответните доказателства, а установената допълнителна информация да е пряко свързана с тези съмнения. В настоящия случай, мотивите на митническите органи за прилагане на чл. 140 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 2015/2447 по отношение на процесната декларация не се позовават на достоверни доказателства. При определяне на митническата стойност по член 70, действително платената или дължимата цена за внасяните стоки се допълва с изрично посочените в нормата суми, а добавянията към действително платената или дължимата цена съгласно параграф 1 се правят само въз основа на обективни и количествено измерими данни, при определяне на митническата стойност не се допускат никакви допълнения към действително платената или дължимата цена, освен в случаите, предвидени в този член. От своя страна, **по силата на чл.72 от Регламента**, при определяне на митническата стойност по член 70 не се включва нищо от изрично посочените в нормата елементи.

Административният орган неправилно е приел, че извършеното в хода на последващата проверка увеличение на митническата стойност със сумите, платени по Договора за административна и бизнес подкрепа, сключен между оспорващото дружество и „Д. Рибкоф И.“ от 01.01.2019 година, като за периода април 2022 година - март 2023 година оспорващото дружество е заплатило на Отдел“ Закупуване“ сума в размер на 131 798 канадски долара, която сума разпределена пропорционално и добавена към митническата стойност на стоките по всички митнически декларации за същия период, преизчислена в лева, по процесната Митническа декларация за същия период- 3495,04 лева формирана като сбор от цената на стоката в лева 2947,41 лева и транспортни разходи в размер на 547,63 лева са добавени и Разходи по Договора за административна и бизнес подкрепа в размер на 75,48 лева. Недопустимо е без да са налични каквито и да било доказателства за конкретно платена по конкретна митническа декларация сума по договор/ органите, участвали в проверката при извършване на последващ контрол, а впоследствие и ответникът по оспорването да разделят

пропорционално заплатените разходи по договор и да ги съотнесат към всички митнически декларации. Такъв метод на пропорционално добавяне на разходи не съществува и не е ясно как и при какви обстоятелства първо е възникнало съмнение, а след това е налице пропорционално разпределяне на стойност. Наред с това, заплатените разходи за административни услуги не са равнозначни на разходи за посредничество, като не е ясно как и на какъв принцип пропорционално е разпределена общата стойност на твърдените услуги към всяка една митническа декларация. Това води до незаконосъобразност на решението и предпоставя отмяната му.

Следва да бъде посочено, че с две Решения на Директор на Агенция „Митници“ от 12.08.2025 година е отменено Решение №№ 32-198382/30.06.2025 година на Директор ТД В., а с Решение от 29.08.2025 година е отменено Решение № 32-222200/21.07.2025 година на Директор ТД Митница В. по подадени жалби от страна на оспорващото дружество, които са по повод издадени решения отново по различни митнически декларации, но в които е включена по различен начин цената на заплатените суми от страна на оспорващото дружество по Договора за административна и бизнес услуга от 01.01.2019 година и административните преписки са върнати за ново произнасяне при спазване на дадените указания. Съдът не споделя доводите на юрисконсулт С. в писмените бележки, че сумата представлява такава по Договор за посредничество и следва да бъде включена в цената, защото ако бе така то щеше да има яснота по отношение на съмнението за стойността, породило се у митническите органи, така и ясни доказателства, които сочат как е определена новата стойност/ а не пропорционално, неясно как/ - а такива липсват.

Що се касае до посочените в писмените бележки на адвокат Т. съдебни решения, то настоящият съдебен състав намира същите за неотносими, към спора, предмет на делото-разглеждат други случаи и други хипотези.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение не отговаря на условията за редовно действие на административните актове, което предпоставя отмяната му.

С оглед изхода на спора и в съответствие с чл.143 от АПК в полза на оспорващото следва да се присъдят направените по делото разноски, но преди да бъде определен техният размер, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, направено в последното съдебно заседание от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването. Оспорващото дружество е представявано от адвокат, като в Договора за правна защита и съдействие е договорена сума в размер на 580 лева, платена в брой при подписването на договора, като определеният размер за ДДС от 733,66 лева / нов размер на ДДС е основата за изчисляване на възнаграждението/ и по силата на чл.8,ал.2 от Наредбата за заплащане на адвокатската работа за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2, а съгласно, чл.7,ал.2 т.3 от Наредбата, а при интерес до 1000 лева-400 лева и минималното възнаграждение на адвоката възлиза на 400 лева, а заплатеното е 580 лева/ което в никакъв случай не е прекомерно, за да бъде редуцирано, още повече, че делото представлява правна и фактическа сложност и адвокатът е взел активно участие в производството по делото. Нещо повече- **В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав) 25 януари 2024 година** на СЕС е посочено, че „**Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да**

откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

2) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.

3) Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

В полза на оспорващото дружество следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 630 лева- адвокатско възнаграждение, внесена държавна такса или еурова равностойност – 322,11евро.

Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по- късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него.Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № РЗМ-5800-859/32-244668/11.08.2025 година на ДИРЕКТОР ТД МИТНИЦА С..

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ТД МИТНИЦА С. **ДА ЗАПЛАТИ** НА „ ДЖЕЙ АР ДИ ЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД ГР. С. СУМАТА ОТ 322,11 ЕВРО/ 630 ЛЕВА/ - разноски по делото , като

същата следва да бъде възстановена от бюджета на ТД МИТНИЦА С..

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: